

Zpívajícího básníka a skladatele Jiřího Smrže jsem viděl koncertovat několikrát a vždy zpíval jen s doprovodem své kytary. Když jsem v pátek 20. listopadu přišel do klubu Kaštan na jeho koncert a křest nové desky, bylo při zvukové zkoušce pódium plné muzikantů, takže mi bylo jasné, že stejně jako na albu minulém, jsou i na tomto novém bohaté doprovody. Pohledem na obal CD **Poslední láska** jsem ovšem zjistil, že přítomné nástroje nejsou zdaleka všechny, které byly při nahrávání použity. Vedle kláves, elektrické kytary, basové kytary, dobra a bicích, které se představily u Kaštanu, slyšíme na albu ještě trubku, křídlovku, akordeon, saxofony, mandolínu, mandolu a v závěrečné písni dokonce i dudy.

Všech 17 písní na albu složil a otextoval Jiří a hned na první poslech je jasné, že se nejedná o nějaké jednoduché popěvky. Úvodní *Už* je píseň plná pochybností a otázek, snažící se dopátrat možností a hranic tvorby, a je opatřena bohatou hudební

aranží, z níž parádně ční sólová trubka. Expresivní zpěv a krásné tóny saxofonu slyšíme v následující *Cos ještě nenašla*, kde text je vlastně dialogem, v němž hned na první poslech zaujme konstatování, že " *písně nejsou výprodej citových přebytků*

". Zpěvem Pavlíny Jíšové začíná hravá písnička

Na dně

, která končí v duetu zpívanou slokou:

Na dně, na dně, na dně/ na dně není nad ně/ nad ty staré čůzy/ nad košilaté můzy

. Pavlínu slyšíme i v pěkné folkové klasice

Zatmění

a v odpichové, countryově laděné

Bosí a obutí

, jejíž text chápu jako připomenutí toho, že tak jak jsme na svět bosí přišli, stejně tak z něj odejdeme. Na albu zazní také jeden klasický rock'n'roll, v jehož rytmu je složena píseň

Teroristka

, zatímco

Cukrárna

navozuje melodií, textem a jednoduchým kytarovým doprovodem trochu nostalgickou atmosféru podpořenou sborem, který se k Jiřímu v refrénu připojí. Poslech nejdelší písně alba nazvané

Všechno co chceš

, začínající krásným, v současné zimě obzvláště libě znějícím dvojverším "

Předjaří stálo přikrčené/ připravené ke skoku

", ve mně vyvolává vzpomínku na jiného zpívajícího básníka, kterým není nikdo menší než Leonard Cohen. Jiřího hlas má samozřejmě jinou polohu i barvu, v tom to není, ale naléhavost sdělení, bohatost jazyka a uměřenost interpretace navozuje onu propojenost. Stejný pocit mám u písně Jeden

nádech velryby

nabízející, krásné metafory a snové obrazy. Jiné asociace vyvolává

Kaliningrad

, který toto rodiště Imannuela Kanta představuje jako město krutě poznamenané novodobou historií, a já si při poslechu této písně musím vzpomenout na Bohumila Hrabala, který o Kantovi i jeho městě často hovořil. Ještě hlubší vzpomínky ve mně probouzí

Horská Kvilda

, píseň spojující obraz tohoto krásného koutu Šumavy s tématem milostným, protože právě tam jsem se o Vánocích 1969 dozvěděl o tragické smrti Jiřího Šlitra. Na Kvildu navazuje závěrečná píseň alba nazvaná

Skončil jsem

, která rovněž patří do jižních Čech - ani ne tak textem, jako melodií ve stylu jihočeské lidové, dudami v doprovodu a veselým sborem.

Album zaujme nejen stránkou zvukovou, ale i vizuelní, protože obal i booklet se všemi texty jsou plné krásných fotografií Vladimíra Boučka, který se o výtvarnou stránku postaral skutečně na jedničku. Vydavatelem je JI-HO Music.

Zmíněný koncert u Kaštanu byl velmi vydařený. Vedle Jiřího a jeho spoluhráčů si přišla zazpívat i **Pavčina Jíšová** a prostor dostalo také několik hostů. Hráli tu a zpívali **Petr Lutka**, **Jan Burian**

,
Vladimír Merta

,
Dagmar Andrtová

a
Jaroslav Matějovský

alias
Caine

, který se doprovází na mandolu a píše výborné texty. Jedním ze tří kmotrů nového alba byl

Jiří Černý

, který s nahrávkami Jiřího Smrže seznamuje publikum svých poslechových pořadů již po mnoho let. Milou tečkou za dlouhým večerem pro mě bylo, když se mi Jiří Smrž svěřil, že jeho učitelem koncem 80. let byl na tehdejší Lidové konzervatoři také Jiří Suchý. Pokud to bude jen trochu možné, pokusím se přispět k tomu, aby se tito dva pánové mohli setkat třeba na půdě našeho klubu.